

את סביון עם כביש החוף. המגרש שווה לפחות 800 אלף ל"י בשוק החופשי. ברנע שנועד על כוונת העירייה להפקיע אותו לצורכי ציבור, ירד ערכו וראש העיר הציע למכרו ב-174 אלף ל"י.

ועליו פרס בן שמונה ורבע דונם, 150 מטר מעט-מאל לתמונה — בית-חולים, "השרון", מימין הכביש המקשר

מגרש המריבה

את ביטול העיסקה עם גרוסמן. פיינשטיין מכחיש בתוקף את סיפורה קובע, בגיר-סחו שלו, כי נתבקש על-ידי משפחת גפני, בתורת טובה, למצוא להם קבלן שיסיים לבנות את המגרש, מאחר שהקבלנים שאליהם פנתה המשפחה סירבו לקנות אותו, בגלל ההקפאה. בעקבות בקשתם, מצא להם את גרוסמן — ועשה זאת ללא טובת הנאה. **זעקה לשמיים.** גירסת מי נכונה? לא זה המקום לקבוע. אולם שאלה אחרת, חמורה יותר, זועקת לתשובה: כאשר הפיגיש פיינשטיין את נציגי משפחת גפני עם הקבלן גרוסמן — כבר ידע על ההחלטות בעירייה לבטל את הפקעת המגרש. מדוע לא הודיע על כך לנציגי המשפחה? מפיינשטיין עצמו איי אפשר היה לקבל תשובה. הוא סירב להגיב ולספר את גיר-סחו שלו.

שאלה נוספת הוועקת לתשובה — והיא חמורה לא פחות: מה חלקו של ראש העירייה, הבוס של פיינשטיין, בפרשה? פיינברג ופיינשטיין הינם ידידים ותיקים, נסעו יחד לחו"ל, ועזרו איש לרעהו לא אחת. בתגובה לשאלות, השיב ראש העיר, כי אילו פנתה אליו המשפחה ערב המכירה היה מיעץ לה לא למכור. והשאלה הגדולה היא: מדוע לא יעץ זאת סגנו למשפחה?

עיתונות

עיתונאי ירושלים

נגד תל-אביב — 1:0

הסודיות היתה רבה: הנושא, שעמד על דרג היום בישיבת האיגוד הארצי של עי-

קבין גרוסמן הצלחה מדהימה

תונאי ישראל, ברביעי לנובמבר, לא יכול היה כמוכר להיות אחר, מאשר יחסי העבור דה העכורים בטלוויזיה.

ההחלטות, שפורסמו בחום הישיבה, לא גילו אפילו טפח ממה שהתרחש בין כותב לי בית-טוקולוב, באותו יום חמישי. מיום היווסדו, לא ידע האיגוד הארצי של עי-תונאי ישראל ישיבה ארוכה (שמונה שעות רצופות) וסוערת כל-כך: ההתפתחויות הדרמטיות, שארעו במהלכה, הגיעו לשיאן בהתפוצצות האיגוד, שארכה אמנם שלוש (המשך בעמוד 28)

"למה אינכם פועלים? תביא קבלן שרוצה לקנות את המגרש, ושיפנה אליי". **ההפקעה בוטלה.** ימים מיספר לאחר מכן — דהיינו, לאחר שכבר הוחלט לוותר על ההפקעה — יזם פיינשטיין, לטענת פיינשטיין, פגישה בין פיינשטיין, כנציג משפחת גפני, לבין הקב"לן יצחק גרוסמן, אם להאמין לגירסה זו, הרי שבפגישה זו ידע כבר פיינשטיין כי ההפקעה בוטלה, ומשום כך ערך המגרש חזר להיות ערכו של מגרש חופשי. גרוסמן, מצידו, הודה גלויות כי ידע כבר, כאשר חתם על העיסקה, כי ההפקעה בוטלה, למרות שסירב לגלות כיצד נודע לו הדבר. במו"מ הקצר, ביקש פיינשטיין 800 אלף ל"י בעד מכירת המגרש. "גרוסמן", מספר פיינשטיין, "שידע מצבנו, הציע 400 אלף".

האיש הכריזי. המשך המו"מ נקבע לאותו ערב, לדברי הגירסה של פיינשטיין, ונערך במשרדי חברת גן. היו שם פיינשטיין, גרוסמן ופיינשטיין. סוכם על 450 אלף ל"י — כשפיינשטיין עדיין מאמין כי המגרש מופקע, וגרוסמן יודע שלא. "שאלתי את סגן ראש-העיר", מספר פיינשטיין, "איך זה ייתכן שחברת גן רוצה כשת מגרש שנועד להפקעה? והוא ענה

מאשים פיינשטיין "כן תיוון"

לי: גרוסמן יכול לעשות הכל. הוא בונה את פתח-הקוה."

מספר דוב מאירמן: "באותה ישיבה אמר לי גרוסמן: צריך לקחת בחשבון את פיינשטיין. ואני ענית לו: אל תדאג. הכל יהיה בסדר."

לדברי שני חתניו של גפני הקשיש, הופעל עליהם, מייד אחרי חתימת העסקה, לחץ על-ידי גרוסמן לשלם לפיינשטיין את דמי-התיווך המקובלים בשוק — שני אחוז. דהיינו, 9,000 ל"י. לבסוף החליטה משפחת גפני לשלם רק 2,000 ל"י, ולדבריה, שילמה זאת בזמנמים, מאחר שפיינשטיין סירב לקבל אפילו חלק בצ'ק. **רק עשיתי טובה.** ואו התפוצצה השערורייה. לבני משפחת גפני נודע כי ימים ספורים בלבד אחרי שגרוסמן רכש מהם את שמונה ורבע הדונם שלהם, הרי ליטה הוועדה המקומית לבנייה-וערים, שיבראשה ישב פיינשטיין עצמו, להפוך את יעוד המגרש מציבורי לפרטי. משפחת גפני מתכוונת למלחמה, תובעת

טחתו לפצות את בעלי המגרש. "במחיר מלא של קבלן."

על פגישה נוספת, שנערכה ב-28.1.71, בלישכתו של ראש העיר, מספר חיים פיינשטיין:

ראש-העיר הוציא טופס-הערכה ושאל: "כמה אתם רוצים בשביל הפרדס?" אמרנו לו: "מה זה כאן, שוק ירקות? הרי בידך הערכה. תגיד בכמה העריכו ונדע". פיינברג הסתכל במיסמך: "174 אלף". דוב מאירמן קפץ ממקומו וזעק: "זה גזל!" תשובת ראש-העיר: "אני מציע לכם למצוא מעריך שלכם, ואם הוא יתן הערכה שונה, יקבעו הצדדים מעריך שלישי מקרבל על שניהם."

עד כאן, תיאורו של פיינשטיין. **הסגן מופיע.** בני משפחת גפני המיכרו במאמציהם להילחם בהפקעה, שעמ-

סגן ראש-העיר פיינשטיין "לא תיווכתי"

דה לגרום להם הפסד של יותר מ-600 אלף ל"י. כהתאם לגירסה שלהם של הפרדס, הוציע זמן מה לאחר מכן, חבר מועצת העירייה יצחק וילנצ'יק לחיים פיינשטיין, להיפגש עם שלמה פיינשטיין, סגן ראש-העיר שהוא גם חבר ועדת בנייה-וערים.

בפגישה, שהתקיימה בתשיעי לפברואר, בשעה עשר בבוקר בלישכתו של פיינשטיין, טען סגן ראש-העיר, לדברי גירסה זו, כי הוא מתנגד לבניין בית-הספר על מיגד רשה של משפחת גפני, בגלל שרעש בית-הספר יפריע לחולי השרון. פיינשטיין העיר מיספר פעמים, במהלך הפגישה, כי הוא לא עובד במשכרת בעירייה, ואו אמר לו דוב מאירמן, בנוכחות המשתתפים האחרים: "זה בסדר. אתה לא תעבוד חינום". פיינשטיין לא הגיב.

כל זאת — לפי גירסת משפחת גפני, **איו תשובה.** ב-11 לאפריל 1971 החזיר ליטה עיריית פתח-הקוה לוותר על הפקעת מגרשה של משפחת גפני, לרכוש מגרש אחר במקומו.

אלא שהחלטת זו לא היתה ידועה למשפחת גפני. אלה, המשיכו בפעילותם בהנהגתה של המשפחה שלמה פיינשטיין, למרות שפרקליטם שלח לראש-העיר מכתבים, חודש וחודשיים לפני שבוטלה ההפקעה, וביקש שיודיעוהו על מצב העניינים. הוא לא זכה בתשובה.

לדברי פיינשטיין, צילצל אליו פיינשטיין, סגן ראש-העיר, יומיים לפני שהעירייה החליטה לבטל את ההפקעה, ואמר לו:

ההאשמה שהוטחה נגד שלמה פיינשטיין, סגן ראש עיריית פתח-הקוה, היתה חמורה ביותר: במכתב רשמי לראש העיר, הוראם סגנו כי קיבל 2,000 ל"י דמי-תיווך עבור מכירת מיגרשה של משפחת גפני לחברת הבנייה גן, המופעלת על-ידי קבלן פתח-הקוה בשם יצחק גרוסמן, במחיר 450 אלף ל"י.

אלא שהאשמה זו היתה מצחיקה באפ-סיותה, לעומת האשמה אחרת שהרעילה את האוויר: לפיה, היה מחירו האמיתי של המגרש האמור כפול — 800 אלף ל"י. ובעליו הסכימו למכרו בחצי המחיר, רק בגלל שיעריית פתח-הקוה הקפידה אותו ועמדה להפקיעו לצרכי ציבור. אלא שבעלי המגרש האומללים לא ידעו, כאשר מכרוהו במחיר של 400 אלף ל"י, שהפיקעה בוטלה ימים ספורים קודם לכן, ושערי-כחו חזר, משום כך, לגובה של 800 אלף ל"י.

ראש-העיר פיינברג "לא ידעתי"

את ההאשמה בדבר גטילת דמי התיווך, שהופנתה אליו, דחה סגן ראש-העירית פתח-הקוה בתקיפות. "למרות שאינני סגן בשכר, ואני רשאי לקבל דמי-תיווך, לא לקחתי ולא קיבלתי במקרה זה כל דמי-תיווך". הוא לא השתפק בהכחשתו החד-משמעית, הורה להגיש תביעה משפטית נגד מאשימיו, על הוצאת דיבה נגדו.

בגוריה בירד? לבני משפחת גפני, שהיא בעלת המגרש המסטייר בימים אלה את כל פתח-הקוה — סערה שתתפשט ללא ספק גם מעבר לגבולות העיר — ישנה גירסה מפורטת על השתלשלות העניינים. סיפרו חיים פיינשטיין, בעל מוסך, ודוב מאירמן, רס"ר, חתניו של אברהם גפני: "בוקר אחד, בסתיו שעבר, הבחינה חדווה פיינשטיין, בתו של גפני, בצוות מורדים בשטח הפרדס שעל המגרש שלנו, כך בלי שום הודעה רשמית, נודע למשפחה שלנו שהעירייה הפקיעה את המגרש לצרכי ציבור."

לפני עשרות שנים, בימי העלייה וכיבוש הארץ, היה גפני הקשיש הבוס של פיינברג, כיום ראש העירייה, בבית-האריזי זה בקיבוץ תל-נטע. מאז, היו השניים חברים ותיקים. עתה, כאשר נתקל גפני, זמן מה לאחר פרשת המורדים, בידו הוותיק, שטף אותו על שפיינברג עומד להפקיע את רכושו, אותו קנה בחיסכון של שנות עמל גיוע, "שאתה תעשה לי דבר כזה?" צעק גפני על ראש העיר.

הכחשה לפיפיונים. פיינברג הרגיע את ידידו, הבטיח לו פיצוי מלא על רכושו. בפגישה לאחר מכן בין פיינברג למשפחת גפני, הסביר ראש העיר, כי העירייה חייבת להפקיע את המגרש לצרכי הקמת בית-ספר ומיטשח נחיתה להליקופטר, לצורך כי חירום של בית-החולים השרון הסמוך. בפגישה זו, חזר ראש העיר שוב על הבי-